
[2015-35-RE](#)

CAUSA 2015-35-RE

(Vidal Escoll c/ Comú de la Massana)

Número de registre 385-2015. Recurs d'empara

Sentència del 15 de març del 2016

BOPA núm. 18, del 23 de març del 2016

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 22 de setembre del 2015, per la representació processal del Sr. Josep Vidal Escoll, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 19 de juny del 2015 i contra l'aute del 31 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i "*per quan suposen vulneració de l'article 72.3 de la Constitució*", i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets constitucionals vulnerats i que anul·li les resolucions objecte de recurs;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 14 d'octubre del 2015;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 22 de desembre del 2015, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2015-35-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 20 de gener del 2016, per la representació processal del recurrent;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 27 de gener del 2016, pel Comú de la Massana;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Isidre Molas Batllori;

Antecedents

Primer

Durant el mes de març del 2014, el Sr. Josep Vidal Escoll es va assabentar que en el BOPA del 15 de setembre del 2010, el Comú de la Massana havia publicat un avís en què es comunicava que la Comissió del Cadastre practicaria els actes d'identificació de béns immobles del polígon 40-A del poble de Pal el 30 de setembre del 2010. Després se'n va publicar un altre que es va realitzar el 2 de novembre del 2011.

El Sr. Josep Vidal Escoll, propietari d'un terreny situat al poble de Pal, després de demanar informació al Comú de la Massana sense obtenir-ne resposta, va presentar una demanda jurisdiccional contra la denegació, per silenci administratiu, de la seva sol·licitud en què demanava al Comú de la Massana còpia de les actes de la Comissió del Cadastre en la identificació dels béns immobles del polígon cadastral 40-A del poble de Pal, així com la còpia de la totalitat de l'expedient administratiu públic relatiu al polígon esmentat i en especial la còpia del plànol del polígon una vegada feta la cadastració, així com la documentació que reflectís la cadastració del seu terreny anomenat "*Les feixes de Cal Quico*", i la cadastració del terreny del seu veí immediat anomenat de "*Cal Garibaldi*".

Segon

El 10 de desembre del 2014, la Secció de Contenciós Administratiu 2 de la Batllia va dictar una sentència mitjançant la qual desestimava aquesta demanda i declarava que la denegació produïda per silenci administratiu de la seva sol·licitud era ajustada a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

La Batllia va considerar que, d'acord amb la legislació aplicable en la matèria (articles 28 i següents de la Llei 29/2008, de l'11 de desembre, del cadastre), hi ha dades d'accés restringit i l'accés a aquestes dades només és lliure per als titulars o cotitulars dels béns immobles als quals es refereixen i l'accés per part dels no titulars només es pot realitzar mitjançant el consentiment exprés, específic i escrit del titular cadastral, de la persona amb poders de representació suficients o del seu representant legal. Per consegüent, va declarar que el demandant no podia tenir accés a les actes aixecades en la identificació, perquè contenien dades protegides, tanmateix, podia accedir a aquelles que podien ser lliurement consultades, però no a través d'aquestes actes, sinó mitjançant la consulta del cadastre mateix.

Pel que fa al segon apartat de la documentació demanada, la Batllia destacava que aquestes dades no podien ser entregades per impossibilitat material, ja que no constava a data d'avui la seva existència. El procediment de cadastració dut a terme interessava únicament béns edificats. Tanmateix, el demandant podia obtenir còpia del plànol del polígon 40 malgrat no hi constin les dades que li interessin, sense perjudici que el Comú en repercuteixi les despeses al sol·licitant, d'acord amb l'article 42 del Codi de l'Administració. Ara bé, un accés genèric a l'expedient no podia ser atès tenint en compte que no especificava, salvat els dos terrenys anteriors, quines dades d'accés públic o d'accés restringit sobre les quals justificava un interès legítim es demanaven.

Tercer

La representació processal del Sr. Josep Vidal Escoll va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència i, el 19 de juny del 2015, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què desestimava el recurs d'apel·lació i confirmava la sentència de la primera instància.

Quart

La representació processal del Sr. Josep Vidal Escoll va interposar, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions contra aquesta darrera decisió per tal com va considerar que s'havia vulnerat el seu dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, ja que la sentència impugnada contindria una motivació errònia, irracional i irraonable.

Cinquè

El 31 de juliol del 2015, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute mitjançant el qual desestimava l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

Sisè

El 22 de setembre del 2015, la representació processal del Sr. Josep Vidal Escoll, va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 19 de juny del 2015 i contra l'aute del 31 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i "*per quan suposen vulneració de l'article 72.3 de la Constitució*".

En primer lloc, aquesta part destaca que en el moment en què es van publicar els avisos al BOPA, ell no havia rebut cap convocatòria personal, per bé que el Comú de la Massana coneixia la seva persona i la seva adreça i, que es va assabentar per casualitat d'aquella convocatòria l'any 2014.

Seguidament, entrant ja en el fons de l'assumpte, considera que les dues resolucions de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia vulneren els seus drets fonamentals: la sentència, perquè la seva motivació és contradictòria, irracional i irraonable, incorre en error i en peticions de principi i imposa a aquesta part obligacions i condicions al·legals, vulnerant el dret d'accés a la justícia, el dret d'accés i coneixement de l'activitat de l'Administració, que com preveu la Constitució, ha de ser transparent, i l'aute, perquè no dona resposta a tots els arguments presentats per aquesta

part en l'incident de nul·litat d'actuacions.

Pel que fa al primer punt, la part recurrent analitza la sentència impugnada i manifesta que l'aplicació de l'article 42.2 del Codi de l'Administració que tracta de documents "*protegits pel secret legal*" per qualificar les reunions i les actes aixecades de secretes, és errònia. Aquest article no és aplicable a aquest supòsit, a més, el Tribunal Superior de Justícia obvia l'apartat 3 d'aquest mateix article i vulnera, per tant, l'article 72.3 de la Constitució d'acord amb el qual l'activitat de l'Administració ha de ser transparent.

La Sala Administrativa es contradiu, ja que si la reunió era pública, com és possible que les actes siguin secretes; introdueix a més el concepte de "*reciprocitat*", requisit que no es troba en la Llei. També, declara que la privacitat instaurada per la Llei del cadastre ho és en relació amb la documentació, però no en relació amb les reunions que sí que serien públiques. Segons el parer del recurrent, si una reunió és pública, tot allò que en ella s'hi diu és públic; si hi ha una acta aixecada d'aquella reunió, aquesta s'hauria de poder consultar, sense perjudici, que alguna dada privada d'algun particular hagi de ser protegida. Allò que pretén aquesta part és conèixer l'actuació de l'Administració en relació amb la seva propietat, fins i tot allò que tercers van manifestar sobre la seva propietat en aquella reunió.

La part recurrent retreu igualment a la Sala Administrativa haver incorregut en una petició de principi, quan manifesta que aquesta part va demanar la totalitat de l'expedient i no va identificar els documents concrets que demanava. Aquesta part manifesta que és il·lògic imposar a un administrat que identifiqui uns documents continguts en un expedient que desconeix, perquè tant el Comú com els tribunals li han denegat l'accés. Afegeix que en la seva petició havia manifestat que si hi havien dades reservades de particulars, només requeria els plànols, però el Tribunal Superior de Justícia persistia en considerar que el fet de demanar tota la documentació equivalia a un risc potencial de revelar dades reservades. Per consegüent, en aquest punt s'incorre en una incongruència omissiva. La Sala Administrativa diu que no hi havia congruència entre la sol·licitud d'aquesta part i la demanda administrativa pel fet d'haver introduït aquesta menció en la fase judicial. Ara bé, segons el parer d'aquesta part, arran de la desestimació tàcita del Comú, aquesta part va demanar en via judicial menys d'allò que havia demanat en via administrativa, és a dir, les actes sense la menció de les dades reservades si era legalment oportú, cosa que no està en cap cas prohibit per la Llei.

En qualsevol cas correspon a l'Administració i no a l'administrat vetllar per tal que les dades reservades no siguin traslladades. L'article 29 de la Llei del cadastre disposa que l'accés a la informació no reservada és lliure i que correspon establir la forma d'accés al Comú (articles 30 i 31 de la mateixa Llei).

La Sala Administrativa també incorre en un error quan manifesta que el predi veí no estava edificat, i sí que ho està. Tanmateix, si bé aquest fet és indiferent pel que fa al dret a l'accés a la informació, la vulneració de l'article 10 rau en què el Tribunal Superior de Justícia va resoldre erròniament per tal com ho va fer sobre la base d'un fet erroni, que cap part havia al·legat i que era contrari a la realitat.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets constitucionals vulnerats i que anul·li les resolucions objecte de recurs.

Setè

El 14 d'octubre del 2015, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què cita la jurisprudència

constant del Tribunal Constitucional en relació amb la funció d'aquest Tribunal en l'àmbit del recurs d'empara (veg. l'acte del 3 de maig del 2010, recaigut en la causa 2010-4-RE).

El Ministeri Fiscal considera que el recurrent cerca una nova judicació de la causa. Si bé és cert que s'ha de constatar una certa disminució de la petició efectuada en la via administrativa, també és cert que en aplicació del principi de congruència, no es poden canviar els termes del debat, i com destaca la sentència impugnada, la petició del recurrent era més àmplia d'allò que ara vol fer aparèixer. Sense aquesta congruència el principi devolutiu del recurs d'apel·lació es trobaria afectat. El Ministeri Fiscal considera que no és que el recurrent demani menys, sinó que demana quelcom substancialment diferent.

Segons el parer del Ministeri Fiscal, les resolucions impugnades són congruents, raonades i lògiques i fan una anàlisi perfecta entre la legislació vigent i la resposta de l'Administració, oferint a l'administrat solucions a la seva petició (plantejament diferent de la demanda, recursos possibles contra l'acte definitiu de cadastració, ...), sense que aparegui cap element d'inconstitucionalitat en aquesta causa.

Per acabar, el Ministeri Fiscal demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per la manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions, d'acord amb allò que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Vuitè

El 22 de desembre del 2015, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit aquest recurs d'empara, sense efectes suspensius, i va trametre la causa a les parts per tal que presentessin les al·legacions que estimessin pertinents.

Novè

El 20 de gener del 2016, la representació processal del Sr. Josep Vidal Escoll va presentar un escrit d'al·legacions en què reproduïx i reitera les al·legacions i les pretensions presentades anteriorment.

Desè

El 27 de gener del 2016, el Comú de la Massana va presentar un escrit d'al·legacions en què s'oposa a les pretensions del recurrent, ja que considera que no s'ha produït la vulneració de l'article 10 de la Constitució.

El Comú de la Massana considera que el recurrent ha pogut presentar els seus arguments i les seves proves i les diferents jurisdiccions competents s'han pronunciat de manera independent i imparcial amb raonaments coherents.

Aquesta part al·lega que les actes, les còpies de les quals sol·licita el recurrent, contenen informació nominativa que està protegida per l'article 42 del Codi de l'Administració i, per tant, no es poden facilitar. I destaca que no hi ha contradicció en la distinció efectuada pel Tribunal Superior de Justícia entre una reunió pública i l'acta que conté informació protegida per la Llei.

El Comú de la Massana afegeix que en la demanda jurisdiccional el recurrent va introduir nous elements, pel fet de demanar la còpia de les actes amb la supressió de la informació protegida, cosa que no havia demanat al Comú. Per tant, el Tribunal Superior de Justícia, d'acord amb l'article 34 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal va actuar correctament en declarar que no hi havia congruència entre la sol·licitud i la demanda jurisdiccional.

Pel que fa a la informació relativa a un terreny veí, el Comú manifesta que no la té, perquè és un terreny no edificat, propietats que faran objecte d'una segona fase del cadastre.

Aquesta part conclou que tots aquests arguments en què el recurrent fonamenta el seu recurs no justifiquen en cap punt la vulneració al·legada.

Per acabar, el Comú de la Massana demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs d'empara i que condemni la part recurrent al pagament de les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

Onzè

El 9 de febrer del 2016, el Ministeri Fiscal, i, l'11 de febrer del mateix any, el Comú de la Massana i la representació processal de la part recurrent, respectivament, van presentar els seus escrits de conclusions en què reproduïen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Aquest recurs d'empara es presenta contra la sentència del 19 de juny del 2015 i contra l'acte del 31 de juliol del mateix any (que resol l'incident de nul·litat d'actuacions), ambdues resolucions dictades pel Tribunal Superior de Justícia, "*per vulneració de l'article 10 de la Constitució en la seva vessant al dret a obtenir una resolució motivada en dret*". El tema del recurs és, doncs, una possible vulneració de l'article 10.1 de la Constitució ("*Es reconeix el dret a la jurisdicció, a obtenir d'aquesta una decisió fonamentada en Dret*") i parteix d'una reclamació per la denegació per silenci administratiu de l'accés a la informació sobre una reunió de la Comissió del Cadastre del Comú de la Massana, que en opinió del recurrent suposa una vulneració de l'article 72.3 de la Constitució.

Segon

L'Administració del Comú de la Massana va denegar per silenci administratiu una petició d'informació del recurrent sobre una reunió informativa que la Comissió del Cadastre del Quart de Pal, a través del Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, havia convocat de manera genèrica als titulars de drets de propietat, de cens emfitèutic, de superfície i de concessió administrativa sobre béns immobles amb

l'objectiu de practicar els actes d'identificació de béns immobles del polígon cadastral núm. 40-A del poble de Pal. La convocatòria s'ampliava també amb caràcter general a "*Tota persona interessada*". No es tractava, per tant, d'una sessió sotmesa a un ordre del dia previ, ni era tampoc un acte de validació de títols, sinó que tenia com a finalitat que el Registre del Cadastre actualitzés la seva informació sobre els béns immobles de la zona, en concret sobre la "*identificació de béns immobles (...) del polígon cadastral núm.: 40-A*". La convocatòria assenyalava que "*la manca d'assistència dels titulars de béns immobles no suspendrà els actes d'identificació que seran practicats per la Comissió del Cadastre sobre la base de les manifestacions de les restants persones assistents i de les informacions de què disposi la Comissió*". Sembla, doncs, que la trobada només tenia per finalitat verificar que els edificis existents concordaven amb la informació del cadastre.

Després de la denegació d'informació per silenci administratiu el recurrent va iniciar la via jurisdiccional per tal de conèixer la informació continguda en l'acta de la Comissió del Cadastre que havia convocat a tots els titulars de drets del polígon 40-A, i en tot cas, per tal de tenir una motivació explícita de la denegació d'informació. Iniciat el procés contenciós administratiu la petició d'accés a l'acta de la sessió va ser denegada en primera instància i en apel·lació.

El recurrent considera que la motivació donada per la sentència de la segona instància és contradictòria, irracional i irraonable; i que, a més a més, incorre en error material, en peticions de principi i que imposa obligacions i condicions "*al-legals*". Així mateix, considera que l'aute del Tribunal Superior de Justícia que desestima l'incident de nul·litat d'actuacions ho fa sense respondre als arguments utilitzats per la part actora.

Tercer

El recurrent manifesta que no va tenir una notificació individual, és a dir, una informació personalitzada de la convocatòria com a propietari d'una part del polígon 40 A, sinó que va ser convocat a través del BOPA i no es va assabentar de la reunió fins molt temps després de la seva realització. I que tampoc, aleshores, va obtenir informació directa de l'Administració sobre la mateixa. Com a propietari d'un terreny situat en el polígon 40-A, va demanar còpia de la documentació o, en el seu cas, de l'acta de la Comissió del Cadastre, per saber si l'afectava en algun punt, petició que li va ser denegada per silenci administratiu, petició que després ampliaria amb més documentació i amb la sol·licitud de l'expedient.

D'una banda, una demanda inicial d'informació sobre una reunió d'aquesta mena, que pot afectar a una propietat registrada al cadastre, i que no havia estat notificada personalment, implicaria una resposta escrita, diferent a la resposta per silenci administratiu, que potser es podria estimar poc adient amb una administració transparent. D'altra banda, és un tema diferent a l'obtenció d'una còpia de l'acta de la reunió, perquè en tot cas aquesta informació no podria incloure aquelles dades que la Llei del cadastre declara reservades a l'Administració, encara que podria incloure tot allò que fes referència a la propietat del sol·licitant en la mesura en què l'afecti directament. En qualsevol cas la reserva legal a la qual està subjecta una part de la informació que tenen els Registres i els òrgans de l'Administració Pública, i en concret el cadastre, no impedeix satisfer, en el marc d'allò que l'article 30.4 de la Llei del cadastre autoritza en determinats supòsits i d'acord també amb les normes dictades pels comuns, l'interès legítim dels administrats per demanar informació i en qualsevol cas, poder tenir accés a les dades que els afectin o els pugui afectar si han de ser incorporades al cadastre. L'Administració, dins de les seves competències, estableix el procediment sobre l'obtenció de dades: en qualsevol cas, l'ha d'establir en el marc en què la llei l'autoritza a fer-ho. No caldria haver de recórrer a la justícia per aconseguir la informació pública d'allò que és públic, perquè la

reserva no pot estendre's més enllà d'allò que permet la llei. El rigor en el funcionament d'un cadastre públic i en les dades contingudes en ell, és un dels fonaments de la seguretat jurídica i, per tant, constitueix una de les garanties de l'Estat de Dret. És cert que en les sessions públiques d'informació es recullen informacions, però no solen adoptar-s'hi acords, que exigeixen un ordre del dia previ. La naturalesa de l'acte no suposa necessàriament l'existència d'una acta amb acords, sinó en tot cas la ressenya de les informacions rebudes, que poden confirmar o no aquelles que ja es tenien.

La publicitat que, cal subratllar-ho, ha estat atorgada als Registres públics és d'accés públic, i en aquest cas al cadastre, que és una institució d'informació pública sobre els títols de propietat de béns immobles, sobre altres drets reals o sobre concessions administratives, i per tant constitueix una important garantia jurídica. I existeix el dret a comprovar les dades que consten inscrites al cadastre. Però la publicitat de la informació pot ser limitada segons el subjecte que l'insta. El dret a procedir a possibles rectificacions, actualitzacions o, en el seu cas, a la reclamació de responsabilitats, queda condicionat per la llei o pel procediment d'accés a la informació, d'acord amb la llei i amb la regulació administrativa del cadastre. La informació dels acords que afecta a les edificacions, als llindars, a les servituds i als propietaris dels predis tenen caràcter públic i pot ser sol·licitada d'acord amb la llei.

L'objectiu de la convocatòria era només la identificació de les edificacions dels béns immobles a través de la recollida d'informacions amb l'objectiu de completar, en el seu cas, l'Arxiu del Cadastre. No tenia com a finalitat directa cap inscripció o anotació, sinó només la comprovació de l'existència del bé i en el seu cas saber qui n'era propietari. Sent aquest el cas, el recurrent tindria dret a la comprovació de la informació que el cadastre posseeix sobre els béns immobles de la seva propietat, a assegurar que el perímetre i les càrregues del seu predi que consten en el Registre del Cadastre no han estat alterats per informacions orals, sinó només a través de documents fefaents.

Quart

Pel que fa a la invocació de l'article 72.3 de la Constitució que defineix els principis que presideixen l'actuació de l'Administració Pública entre els quals s'inclouen els "*principis de jerarquia, eficàcia, transparència i plena submissió a la Constitució, les lleis i els principis generals de l'ordenament jurídic definits en el Títol I*", no se'n deriven directament uns drets subjectius protegits pel recurs d'empara sobre la transparència de l'activitat de l'Administració. És la llei ordinària aquella que ha de concretar i assegurar aquests principis d'actuació, així com els drets subjectius que pugui generar, que en cap cas són drets constitucionals que donen lloc a l'existència del recurs d'empara.

Cinquè

El tema relatiu a la publicitat i a les restriccions del dret al coneixement de les dades del cadastre està regulat per la legislació ordinària i el seu debat té, doncs, rellevància legal. Però en el curs de la controvèrsia jurisdiccional, el Tribunal Superior de Justícia ha dictat una sentència i un aute que resolva l'incident de nul·litat d'actuacions, els quals constitueixen el nucli d'aquest recurs, pel que fa a la matèria que pot ser examinada per aquest Tribunal Constitucional.

Sobre la sentència del Tribunal Superior de Justícia del 19 de juny del 2015, convé declarar que la seva motivació no és "*contradictòria, irracional i irraonable*", com afirma el recurrent, encara que aquest pugui dissentir del seu contingut. La sentència està motivada en Dret. El dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, no significa el dret a obtenir una sentència favorable als

arguments del recurrent. Com acabem de dir, la jurisdicció ordinària és l'única competent per aplicar la llei; el Tribunal Constitucional no és una tercera instància, ni tampoc un tribunal de cassació. La sentència de referència aplica i interpreta la llei ordinària que organitza el cadastre i l'accés a les seves dades i a l'activitat de l'Administració.

Les consideracions de la sentència sobre la no existència d'edificacions en els terrenys afectats ("*el procediment de cadastració d'autes interessa béns edificats i resulta que el seu terreny i aquell del veí no ho estan*") no són una valoració de prova, sinó una consideració *obiter dicta*, perquè no constitueix un raonament ni una afirmació que incideixi en la denegació de l'acta informativa de la Comissió del Cadastre o de l'expedient realitzat (que la llei no autoritza), per bé que deixa oberta la consulta en tant que propietari sobre la inscripció de la seva propietat en el cadastre. L'aute del 31 de juliol del 2015 incideix en la desvinculació del fet d'edificació o no edificació de la decisió sobre la consulta ("*aquesta circumstància no altera les demás conclusions de la sentència impugnada*") i destaca el dret del recurrent a impugnar l'acte definitiu de cadastració.

Sisè

Pel que fa a l'aute del 31 de juliol del 2015 que resol l'incident de nul·litat d'actuacions dictat per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, el recurrent assenyala que no dona cap resposta a les alegacions del recurrent, ni a les antigues, ni a les introduïdes posteriorment. Però justament el primer fonament de dret d'aquest mateix aute que desestima l'incident esmentat, motiva la decisió a partir de la precisió sobre el sentit processal de l'incident de nul·litat d'actuacions: Aquest "*no constitueix una nova instància processal, on es puguin revisar els pronunciaments de la resolució impugnada, sinó un remei extraordinari encaminat a esmenar les vulneracions del dret fonamental a la jurisdicció que s'hagin produït en un procediment conclòs mitjançant sentència o altra resolució ferma*". No es tracta doncs d'una incongruència omissiva, perquè l'incident de nul·litat d'actuacions no és una tercera instància.

Setè

Per tot això, no s'aprecia cap vulneració de l'article 10.1 de la Constitució que pugui comportar la nul·litat dels autes impugnats. No obstant això, com ja hem avançat, del conjunt de les actuacions se'n deriva unes mancances o uns defectes de rellevància constitucional suficients perquè no s'hagi de condemnar en costes el recurrent. En efecte, el Comú de la Massana hauria d'haver notificat personalment al recurrent -cas de tenir el seu domicili- i no només per edictes. Així mateix, ha de resoldre de manera expressa i ha de notificar al recurrent la resolució en el seu cas, perquè la impugnació per silenci administratiu és només una garantia del recurs per a l'administrat davant la passivitat de l'Administració. Finalment, segons l'article 28 de la Llei 29/2008, de l'11 de desembre, del cadastre, no hem d'oblidar que el cadastre té la consideració de registre públic sense més excepcions que les dades personals protegides. A part d'això regeix el principi constitucional de transparència aplicable amb generalitat a l'Administració.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar el recurs d'empara presentat per la representació processal del Sr. Josep Vidal Escoll contra la sentència del 19 de juny del 2015 i contra l'aute del 31 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No condemnar en costes el recurrent.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr. Josep Vidal Escoll, al Comú de la Massana, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 15 de març del 2016.

Laurence Burgorgue-Larsen
Presidenta

Isidre Molas Batllori
Vicepresident

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona
Magistrat